

VASADI PÉTER VERSEI

ROHANÁS

Futottunk át a réten ketten
megittasult aranycsikók
Hajában zizegett a napfény
az ég s a föld tüzet csiholt

Velünk futott a hársfaerdő
egymásba botló sok gyökér
s bokánkra szíromláncot fűzött
a kankalin s a pipitér

Velünk futottak a kerítés
kereplő fény-árny lécei
mint billentyűsor, mely dallamát
rajtunk, szép hurjain veri.

Velünk futott a tavi part is
otthagya féltékeny vizét
s mohos haját megsuhogtatva
hozzádsimult egy kicsikét

S velünk zümmögtek a darazsak
mint potrohos kis csillagok
és láthatatlan fonalakon
szekéreként húzták a napot

S megindultak a hegytetőről
a sziklák is, köfergeteg
s ledöntve egymást, tülekedtek
hogyan utad köve legyenek

És úgy futottál ott előttünk
mint könnyű fény a föld felett
s egy órjás lepke ezüstszárnnya:
karod, villogva repdesett

Es zengett, zúgott velünk minden
Egyetlen hömpölygő menet
sodródott pusztító varázsban
amerre lángod vezetett

Futott lihegve, fuldokolva
az örületes rohanás
és hirtelen megtorpant minden
mert eltűntél, te látomás

ŐSZI BÜCSÚZÁS

Kis kesztyűd húzod. Vége van
Arcodba hull egy árnyék
Az utcáról felzsong a zaj
Babrálsz a csönddel. Vársz még

A szél befúj az ablakon
s a függöny félrelibben
Kezed lassan emelkedik
Fény ül a rézkilincsen

Vársz még. Talán a tálalón
megroppan most a korsó
s hasadt hangjával lesz tele
e néma, zárt koporsó

Apránként fordulsz búcsúzóul
s a pamlagomra nézel
Feléd lódul a lomha csönd
idomtalan fejével

Táskád megcsillan, félve lépsz
A szoba csupa pára
Kabátod leng, cipőd kopog
s kattann az ajtó zárja

Hajókürt bűg. Az udvaron
nagy szőnyeget porolnak
Esőkabátban, sárosan
toppan elélem a holnap.

ESTI VARÁZS

A csend hullott, mint az eső. Szemergett
Aztán kiáradt, szétfolyt hirtelen
és a kis kert fonott sövénye mellett
ledőlt az út is. Elfáradt s pihep

A fák megálltak. Nem moccant az ág
és zizegett a hold a galyakon
Gyöngéd varázsban úszott a világ
s tömény ezüstben ült a domb, vakon

A ketrecekből szuszogás sem hallott
és toll fehérlett két rossz lécc között
Fény és árnyék szegélyén a partok
könnyen rezegtek. Kis fehér ködök

olvadtak el a fénylő föld felett
s most lány ringással szötte őket össze
az enyhe szél, mint csipkeszőnyeget

Valami egység ölelte a tájat
lassan terjedve, rezzenéstelen
s mint messzeségből érkező alázat
fölem hajolt a néma végtelen